

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul VI — Nr. 100

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 18 aprilie 1994

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
LEGI ȘI DECRETE		DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
17. — Lege pentru prelungirea sau reînnoirea contractelor de închiriere privind unele suprafețe locative	1—2	30. — Decizie în legătură cu constituționalitatea Legii pentru prelungirea sau reînnoirea contractelor de închiriere privind unele suprafețe locative	2—5
49. — Decret privind promulgarea Legii pentru prelungirea sau reînnoirea contractelor de închiriere privind unele suprafețe locative	2	ACTE ALE ORGANELOR ADMINISTRAȚIEI PUBLICE	
		11. — Ordin privind prohibiția pescuitului în anul 1994	6—7

LEGI ȘI DECRETE

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

LEGE

pentru prelungirea sau reînnoirea contractelor de închiriere privind unele suprafețe locative

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Art. 1. — Contractele de închiriere, indiferent de proprietar, privind suprafețele locative cu destinația de locuințe, supuse normării și închirierii conform Legii nr. 5/1973, precum și cele folosite de către așezăminte social-culturale și de învățământ, de partide politice, sindicate și alte organizații neguvernamentale, aflate în curs de executare la data intrării în vigoare a prezentei legi, se prelungesc de drept pe o perioadă de 5 ani, în aceleași condiții.

Art. 2. — Contractele de închiriere având ca obiect aceleași suprafețe prevăzute în art. 1, existente la 1 ianuarie 1988, precum și cele încheiate și expirate după 1 ianuarie 1988 se reînnoiesc, în aceleași condiții, dacă chiriașul ocupă și în prezent spațiul locativ care a făcut obiectul închirierii.

Art. 3. — Prevederile art. 1 sau 2 se aplică în mod corespunzător și celor care dețin cu chirie garaje proprietate de stat.

Art. 4. — Prevederile art. 2 se aplică și în cazul litigiilor dintre proprietari și chiriași, aflate pe rolul instanțelor judecătorești, având ca obiect evacuarea chiriașilor pentru lipsă de titlu.

Art. 5. — Prevederile prezentei legi nu se aplică în cazul litigiilor dintre proprietar și chiriaș având ca obiect schimbul prevăzut de art. 64 din Legea nr. 5/1973 și nici contractelor de închiriere încheiate de chiriași cu proprietari particulari după-1 ianuarie 1990.

Această lege a fost adoptată de Camera Deputaților în ședința din 3 februarie 1994, cu respectarea prevederilor art. 74 alin. (1) din Constituția României.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR

ADRIAN NĂSTASE

Această lege a fost adoptată de Senat în ședința din 28 februarie 1994, cu respectarea prevederilor art. 74 alin. (1) din Constituția României.

p. PREȘEDINTELE SENATULUI

DORU IOAN TĂRĂCILĂ

București, 8 aprilie 1994.
Nr. 17.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

privind promulgarea Legii pentru prelungirea sau reînnoirea contractelor de închiriere privind unele suprafețe locative

În temeiul art. 77 alin. (1) și (3) și al art. 99 din Constituția României, promulgăm Legea pentru prelungirea sau reînnoirea contractelor de închiriere privind unele suprafețe locative și dispunem publicarea ei în Monitorul Oficial al României.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

ION ILIESCU

București, 7 aprilie 1994.
Nr. 49.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

D E C I Z I E

în legătură cu constituționalitatea Legii pentru prelungirea sau reînnoirea contractelor de închiriere privind unele suprafețe locative

Curtea Constituțională a fost sesizată, la data de 3 martie 1994, de către 26 senatori, respectiv de domnii Constantin Moiceanu, Gábor Menyhért Hajdú, Zoltán Hosszú, Béla Markó, Ion Manea, Vasile Vetișanu, Emilian Buzică, Florin Buruiană, Nicolae Manolescu Apol-

zan, Andrei Potcoavă, Emil Tocaci, Adrian Dumitru Popescu-Necșești, Alexandru Paleologu, Radu Vasile, Lajos Magyari, Károly Ferenc Szabó, Tiberiu Stefan Incze, Petre Constantin Buchwald, Adrian Sârbu, Gheorghe Frunda, Dénes Seres, Nistor Bădiceanu,

Gábor Kozsokár, Radu Ceonlea, Voicu Valentin Glo-dean și Ioan Paul Popescu asupra neconstituționalității art. 1—4 din Legea pentru prelungirea sau reînnoirea contractelor de închiriere privind unele suprafețe locative.

În sesizare, grupul de senatori susține, în esență, că art. 1 al legii este contrar art. 41 alin. (1) și art. 135 alin. (1) din Constituție, art. 2 și art. 3 încalcă principiul neretroactivității legii, consacrat de art. 15 alin. (2) din Constituție, iar art. 4 contravine principiului separării puterilor în stat.

Potrivit art. 19 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, s-au solicitat președinților celor două Camere ale Parlamentului, precum și Guvernului, punctele lor de vedere în legătură cu sesizarea primită. De asemenea, în temeiul art. 53 din Regulamentul de organizare și funcționare a Curții Constituționale, s-a cerut opinia prof. univ. dr. Francisc Deak de la Facultatea de Drept a Universității București.

În punctul de vedere al președintelui Camerei Deputaților se apreciază că prevederile art. 1—4 din Legea pentru prelungirea sau reînnoirea contractelor de închiriere privind unele suprafețe locative sunt constituționale. Cu privire la art. 1 se susține că, în sesizare, se confundă titularul actual al dreptului de proprietate asupra suprafețelor locative respective, care este statul, cu fostul proprietar, înlăturat din dreptul său prin naționalizare, or, calitatea statului de proprietar nu poate fi contestată în lipsa adoptării unei legi care să declare nule actele de trecere în proprietatea statului a unor proprietăți. În consecință, legea, ca act juridic al statului, poate impune orice condiție referitoare la contractele încheiate, inclusiv prelungirea acestora. De asemenea, se consideră că prin dispozițiile art. 1 nu se încalcă dreptul de proprietate, deoarece Legea nr. 5/1973 este încă în vigoare, iar, potrivit pct. 3 din anexa nr. 2 la H.C.M. nr. 860/1973, care stabilește modelul contractului-tip de închiriere, se menționează: „La expirarea termenului, chiriașul are dreptul la reînnoirea contractului [...] în afară de cazurile expres prevăzute de lege, modificarea sau rezilierea contractului se poate face numai cu acordul ambelor părți“. În legătură cu art. 2 din lege, se apreciază că prin acesta nu se încalcă principiul neretroactivității legii, consacrat prin art. 15 alin. (2) din Constituție, întrucât legea în discuție nu a creat drepturi și obligații noi față de reglementările similare (în vigoare până la 31 decembrie 1987), ci a consfințit o stare de fapt existentă, respectiv raporturile juridice de închiriere, care au continuat să se desfășoare. De aceea se consideră că și în lipsa unei prelungiri prin lege a valabilității raporturilor juridice de închiriere acestea au continuat să existe, părțile îndeplinindu-și în mod reciproc obligațiile. Referitor la neconstituționalitatea art. 3, se susține că autorii nu au observat faptul că reglementarea se referă la închirierea garajelor proprietate de stat și nu la suprafețele destinate acestui scop — proprietatea unor persoane fizice. Cu privire la art. 4, se apreciază că este constituțional, dispozițiile sale nereprezentând o imixtiune a legislativului în activitatea judecătorească. În acest sens, se

menționează că, potrivit art. 21 din Legea nr. 5/1973, „Nici o persoană nu poate fi evacuată din locuința deținută în mod legal decât în cazurile și în condițiile prevăzute de lege“. Art. 23 și art. 64 din aceeași lege prevăd situațiile și condițiile în care se poate cere evacuarea, iar printre acestea nu figurează „încetarea contractului de închiriere“ pe considerentul că nu a fost reînnoit. Se apreciază că textul art. 4 din lege este, de altfel, și inutil, întrucât o lege în vigoare este obligatorie pentru toți subiecții cărora li se adresează, inclusiv pentru instanțele judecătorești.

Potrivit opiniei prof. univ. dr. Francisc Deak, legiuitorul poate stabili reguli privind conținutul și limitele dreptului de proprietate, așa cum prevede expres art. 41 alin. (1) din Constituție și după cum rezultă și din dispozițiile art. 135 alin. (6) ale legii fundamentale, conform cărora proprietatea este inviolabilă în condițiile legii. În același sens, din dispozițiile art. 480 și art. 475 din Codul civil rezultă că dreptul de dispoziție al proprietarului se exercită în condițiile prevăzute de lege. De altfel, cu referire la legislația locativă există o reglementare specială care asigură stabilitatea contractului de închiriere atât în dreptul german, cât și în dreptul francez, iar din compararea acestor legislații cu cea instituită prin Legea nr. 5/1973 rezultă o similitudine de soluții, îndeosebi în ce privește art. 64 al legii. În legătură cu critica formulată în sesizare, referitoare la încălcarea principiului neretroactivității legii, se consideră că aceasta nu are în vedere legislația locativă în vigoare, potrivit căreia, la expirarea termenului, chiriașul are dreptul la reînnoirea contractului, iar evacuarea sa se poate face numai în condițiile prevăzute de lege (art. 21 din Legea nr. 5/1973 și, îndeosebi, dispozițiile art. 64 privind schimbul obligatoriu de locuințe). Deci prelungirea și reînnoirea contractelor de închiriere se consideră că s-au produs după 1 ianuarie 1988, când a încetat ultima prorogare legală „în virtutea legislației locative, independent de noua lege, care consacră o prelungire care oricum s-a produs anterior“. Cât privește obiecția de neconstituționalitate legată de imixtiunea organului legislativ în treburile organelor judecătorești, se apreciază că ea nu poate fi reținută întrucât „legea nouă reconfirmă o soluție care urma să fie aplicată în lipsa ei“.

Președintele Senatului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ,

având în vedere sesizarea grupului de senatori, punctul de vedere al Camerei Deputaților, opinia prof. univ. dr. Francisc Deak, prevederile art. 41, art. 43 și art. 135 din Constituție, precum și dispozițiile art. 17—19 din Legea nr. 47/1992, reține următoarele :

Sesizarea privește dispozițiile art. 1—4 din Legea pentru prelungirea sau reînnoirea contractelor de închiriere privind unele suprafețe locative.

Curtea Constituțională, în temeiul art. 3 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, constată că este competentă să soluționeze sesizarea care s-a făcut cu respectarea prevederilor art. 144 lit. a) din Constituție și ale art. 17 alin. (1) din legea sa organică.

La art. 1, textul prevede prelungirea de drept a contractelor de închiriere aflate în curs de executare pe o perioadă de 5 ani, indiferent de proprietar, fie că suprafețele locative sunt ocupate de persoane fizice, fie de așezăminte social-culturale și de învățământ, de partide politice și alte organizații neguvernamentale. În sesizare se susține că art. 1 din lege violează art. 41 alin. (1) din Constituție, care garantează dreptul de proprietate, și art. 135 alin. (1) din legea fundamentală, care impune statului ocrotirea proprietății. În acest sens se arată că „garantarea dreptului de proprietate presupune respectarea dezmembrămintelor acestui drept și, în mod special, a dreptului de dispoziție. Proprietarului nu i se poate impune de lege un raport contractual la care nu-și dă consimțământul“.

Curtea apreciază că această critică nu este întemeiată.

Potrivit art. 41 alin. (1) din Constituție, conținutul și limitele dreptului de proprietate sunt stabilite prin lege. Această prevedere permite legiuitorului ca în considerarea unor interese specifice să instituie reguli care să armonizeze incidența și a altor drepturi fundamentale ale cetățenilor decât cel de proprietate, într-o interpretare sistematică a Constituției, astfel încât ele să nu fie suprimate prin modul de reglementare a dreptului de proprietate. În acest sens, Curtea Constituțională, în Decizia nr. 6/1992, a statuat că reglementarea contractului de închiriere nu privește regimul general al proprietății. De aceea prelungirea prin lege a acestui contract, în scop de protecție a chiriașilor, poate fi instituită prin lege ordinară. O asemenea măsură de protecție își are temeiul constituțional în prevederile art. 43 din Constituție, potrivit cărora statul este obligat să ia măsuri de protecție socială de natură să asigure cetățenilor un nivel de trai decent. Conținutul noțiunii de *nivel de trai decent* nu este definit de Constituție, dar el rezultă în funcție de situațiile avute în vedere de legiuitor, precum și în funcție de reglementările internaționale privind drepturile omului, obligatorii în temeiul art. 11 și art. 20 din Constituție.

În acest sens, potrivit art. 25 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, dreptul la un nivel de trai corespunzător cuprinde, printre altele, și dreptul la locuință. În același sens, art. 11 din Pactul internațional cu privire la drepturile economice, sociale și culturale prevăzând obligația statelor de a recunoaște dreptul oricărei persoane la un nivel de trai suficient pentru ea însăși și familia sa se referă, în mod expres, și la locuință.

Legea internă trebuie să dezvolte aceste principii, aducând soluții concrete în diferite domenii supuse reglementării.

Se desprinde concluzia că legiuitorul intern, dând curs acestor dispoziții, este îndreptățit, stabilind conținutul și limitele dreptului de proprietate, să țină seama nu numai de interesele proprietarilor, ci și de cele ale chiriașilor, cărora trebuie să le asigure dreptul la o locuință, realizând astfel un echilibru între aceste comandamente constituționale.

Prelungirea termenului de validitate a contractelor de închiriere apare astfel ca o măsură de politică legislativă care se înscrie în întregime în ansamblul prevederilor legii fundamentale.

Trebuie remarcat că, spre deosebire de ceea ce se susține în sesizare, prelungirea contractelor nu atinge cu nimic dreptul de dispoziție al proprietarului, acesta nefiind afectat în nici un mod. Închirierea este în dreptul civil un simplu act de administrare, care nu afectează atributul dispoziției. Proprietarul își conservă intact dreptul său de proprietate, beneficiază de toate drepturile ce decurg și este ținut de toate obligațiile ce îi revin.

De altfel, prelungirea prin lege a contractelor de închiriere este o practică cunoscută și în alte țări. Prevederi în acest sens se întâlnesc, de exemplu, în legislația franceză, cât și în cea germană, după cum se întâlneau și în legislația interbelică din țara noastră.

La art. 2, textul legii prevede că toate contractele de închiriere existente la 1 ianuarie 1988 și cele încheiate și expirate după această dată se reînnoiesc tot pe o perioadă de 5 ani, dacă chiriașul ocupă și în prezent spațiul locativ care a făcut obiectul închirierii. În sesizare se susține că dispoziția violează principiul neretroactivității legii, consacrat de art. 15 alin. (2) din Constituție, întrucât „este evident că un contract expirat nu poate fi reînnoit decât prin efectul retroactiv al legii“.

Curtea consideră că nici această critică nu este întemeiată.

În realitate, potrivit legislației în vigoare, contractele de închiriere nu au expirat în perioada anterioară legii, astfel că legea nu conferă efect retroactiv nici unui contract de închiriere, ci prelungeste doar, în viitor, efectele acestora. Sediul materiei contractului de închiriere se găsește în Legea nr. 5/1973, urmată de clauzele contractului de închiriere-tip, prevăzute de H.C.M. nr. 860/1973, acte normative aflate în vigoare.

Art. 64 din Legea nr. 5/1973 arată condițiile în care proprietarul poate cere evacuarea chiriașului, neprevăzând printre acestea încetarea contractului la expirarea termenului. În același sens este și prevederea de la pct. 3 din anexa nr. 2 la H.C.M. nr. 860/1973, conform căreia la expirarea termenului, chiriașul are dreptul la reînnoirea contractului.

Reînnoirea contractului se poate face în scris, după cum ea rezultă și din comportamentul părților, în concordanță cu prevederile art. 1437 și art. 1452 din Codul civil, în măsura în care se aplică față de reglementarea specială existentă în materie locativă.

Se impune concluzia că această lege nu conferă retroactiv o nouă eficiență unor contracte expirate, ci dispune continuarea pe viitor, pe o perioadă de timp, a unor raporturi aflate în curs de executare. Pentru acest motiv, legea nu încalcă principiul constituțional al neretroactivității.

La art. 3, în sesizare, problema se pune pentru garaje, în aceiași termeni.

Curtea, pentru motivele arătate anterior, consideră că obiecția de neconstituționalitate este nefondată, mai ales că textul de lege are în vedere exclusiv garajele proprietate de stat.

La art. 4, legea stabilește că „Prevederile art. 2 se aplică și în cazul litigiilor dintre proprietari și chiriași, aflate pe rolul instanțelor judecătorești, având ca obiect evacuarea chiriașilor pentru lipsă de titlu“.

În sesizare se susține că „Acest text contravine principiului constituțional al separării puterilor în stat și totodată face și mai pregnantă violarea prevederilor art. 15. alin. (2) din Constituție, impunând instanțelor judecătorești să aplice cu efect retroactiv o lege inexistentă la declanșarea procesului“.

Curtea consideră că nici susținerea referitoare la încălcarea, prin art. 4, a principiului separației puterilor nu este întemeiată.

Prevederile art. 4 din lege fac în realitate corp comun cu cele ale art. 2 și nu reprezintă, în ultimă analiză, decât o precizare la dispozițiile pe care le introduce acesta. Ele au ca scop să sublinieze doar faptul că prelungirea privește toate contractele, de închiriere, fără nici un fel de excepție.

Trebuie remarcat că, în conformitate cu legislația locativă, evacuarea nu poate fi cerută în mod întemeiat pentru lipsa de titlu decât dacă se invocă ocuparea ilegală a spațiului locativ.

Este de competența instanțelor judecătorești sesizate cu astfel de cauze să stabilească în ce măsură sunt întemeiate acțiunile ce se introduc în acest sens.

În raport cu cele de mai sus rezultă că dispozițiile art. 4 nu sunt de natură să producă o ingerință în activitatea acestor instanțe, deoarece, pe de o parte, cursul procedurii judiciare nu este cu nimic afectat, iar pe de altă parte, instanțele sunt libere să pronunțe orice hotărâre pe care o consideră temeinică și legală în raport cu probele efectuate în cauză, deci cu titlul pe care îl invocă reclamantul.

Având în vedere considerentele expuse, se reține că prevederile Legii pentru prelungirea sau reînnoirea contractelor de închiriere privind unele suprafețe locative sunt constituționale.

Văzând și dispozițiile art. 41, art. 43, art. 135 și art. 144 lit. a) din Constituție, precum și ale art. 17—20 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Dispozițiile art. 1, art. 2, art. 3 și art. 4 din Legea pentru prelungirea sau reînnoirea contractelor de închiriere privind unele suprafețe locative sunt constituționale.

2. Prezenta decizie se comunică, potrivit legii, Președintelui României și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Deliberarea a avut loc la data de 6 aprilie 1994 și la ea au participat Vasile Giunea, președinte, Viorel Mihai Ciobanu, Mihai Constantinescu, Antonie Iorgovan, Ioan Muraru, Florin Bucur Vasilescu și Victor Dan Zlătescu, judecători.

p. PREȘEDINTELE
CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. Ioan Muraru,
judecător

Magistrat-asistent,
Constantin Burada

București, 6 aprilie 1994.

Nr. 30.

ACTE ALE ORGANELOR ADMINISTRAȚIEI PUBLICE

MINISTERUL AGRICULTURII ȘI ALIMENTAȚIEI

O R D I N

privind prohibiția pescuitului în anul 1994

Ministrul agriculturii și alimentației,

având în vedere prevederile art. 15, art. 17 lit. A alin. a) și lit. B alin. c) și d), ale art. 18 și art. 19 din Legea nr. 12/1974 privind piscicultura și pescuitul,

văzând Nota Departamentului industriei alimentare nr. 495 din 7 aprilie 1994,

în temeiul art. 2 pct. 14 din Hotărârea Guvernului nr. 785/1992 privind organizarea și funcționarea Ministerului Agriculturii și Alimentației,

emite următorul ordin :

Art. 1. — Se interzice pescuitul industrial și sportiv al oricăror specii de pești, crustacee, moluște și al altor viețuitoare acvatice, după cum urmează :

a) în apele colinare, de șes și în Dunăre cu delta sa se declară prohibiție generală pe durata a 60 de zile, în perioada 14 aprilie—12 iunie inclusiv ;

b) în Complexul Razelm—Sinoe, ghiolurile Belciuc, Erenciuc și lacurile litorale se declară prohibiție generală pe durata a 122 de zile, în perioada 15 martie — 30 iunie ;

c) în fața gurii Dunării, meleaua Sfintu Gheorghe până la Ciotic, se declară prohibiție generală pe durata a 121 de zile, în perioada 1 aprilie—31 iulie.

Art. 2. — Se limitează pescuitul anumitor specii de pești pe teritoriul Rezervației Biosferei „Delta Dunării”, după cum urmează :

a) se interzice, pe toată durata anului, pescuitul următoarelor specii : văduviță, caracudă, morunaș, lin, mreană, cegă ;

b) se interzice pescuitul sturionilor și scrumbiei în tot cursul anului, în fața gurii de vărsare a Dunării în mare, pe o lungime de 5 km în lungul mării și pe un coridor lat de 2 km, socotit câte 1 km de o parte și de alta a axului brațelor Sfintu Gheorghe și Sulina. În fața brațului Chilia lățimea coridorului interzis este de 1 km spre sud de axul brațului, iar spre nord până la limitele apelor naționale române ;

c) se interzice, în tot cursul anului, pescuitul sturionilor cu carmace și cărmăcuțe în șenalul Dunării și pe brațele sale, iar în zona Litoralului în perioada 15 februarie—15 mai, cu carmace și ohane.

Art. 3. — Se interzice folosirea următoarelor metode și scule de pescuit pe teritoriul Rezervației Biosferei „Delta Dunării” :

a) utilizarea setcilor fixe în zona litoralului Mării Negre ;

b) folosirea setcilor și avelor de orice tip în Complexul Razelm—Sinoe, ghiolurile Belciuc, Erenciuc și lacurile litorale ;

c) pescuitul cu unelte tip traul, tip năvoade îngemănate sau cu prostovoale ;

d) pescuitul electric, cu materii explozive, precum și cu substanțe narcotice de orice fel ;

e) pescuitul speciilor sub dimensiunile prevăzute de Legea nr. 12/1974, precum și al următoarelor specii sub dimensiunile de mai jos :

— știucă	sub 40 cm ;
— bîban	sub 12 cm ;
— avat	sub 30 cm ;
— somn	sub 50 cm ;

f) pescuitul cu unelte de pescuit admise, având dimensiunile laturii ochiului de plasă inferioare următoarelor încadrări :

— unelte de pescuit tip ave și setci, mai puțin cele folosite la pescuitul scrumbiei

a = 40 mm, respectiv
2 a = 80 mm

— unelte de pescuit activ utilizate la pescuitul scrumbiei

a = 30 mm, respectiv
2 a = 60 mm

— unelte tip năvoade, vintire, taliene destinate pescuitului în Complexul Razelm—Sinoe

a = 50 mm, respectiv
2 a = 100 mm

— unelte tip năvoade, vintire, taliene destinate pescuitului în restul zonelor

a = 32 mm, respectiv
2 a = 64 mm

— unelte de pescuit pasiv destinate pescuitului în zona litorală a Mării Negre inclusă pe teritoriul Rezervației Biosferei „Delta Dunării”.

a = 7 mm, respectiv
2 a = 14 mm

Art. 4. — Prohibiția pescuitului în apele curgătoare, frontieră de stat, se stabilește după cum urmează :

a) în apele fluviului Dunărea :

— pentru zona de frontieră cu Ucraina (Marea Neagră — Reni), pe o durată de 30 de zile, în perioada 26 aprilie — 25 mai inclusiv ;

— pentru zona de frontieră cu Republica Moldova (Reni — Gura Prutului), pe o durată de 60 de zile, în perioada 16 aprilie — 14 iunie inclusiv ;

— pentru zona de frontieră cu Bulgaria (Silistra — Gura Timocului), pe o durată de 30 de zile, în perioada 25 aprilie — 24 mai inclusiv ;

— pentru zona Bazinului Panonic (Gura Timocului — Baziaș), ce constituie frontieră de stat cu Serbia, se stabilește prohibiția conform acordului bilateral (România — Iugoslavia) la următoarele specii :

— șalău	15 martie — 15 iunie ;
— crap	15 aprilie — 15 iunie ;
— somn	15 aprilie — 30 iunie ;
— plătică	15 aprilie — 15 iunie ;
— cegă	15 mai — 15 iunie ;
— păstrugă	15 mai — 15 iunie ;
— morun	15 mai — 15 iunie ;
— nisetru	15 mai — 15 iunie ;

b) în apele râului Prut :

— pentru zona de frontieră cu Republica Moldova, pe o durată de 60 de zile, în perioada 16 aprilie — 14 iunie inclusiv ;

— pentru zona de frontieră cu Ucraina, pe o durată de 30 de zile, în perioada 25 aprilie — 24 mai inclusiv ;

c) în apele râului Tisa :

— pentru zona de frontieră cu Ucraina, pe o durată de 30 de zile, în perioada 25 aprilie — 24 mai inclusiv.

Art. 5. — Prohibiția pescuitului scrumbiei de Dunăre se stabilește pe sectoare, după cum urmează :

— în sectorul I (în zonele gurilor Dunării de la intrare — Ceatalul Ismail), pe o durată de 5 zile, în perioada 28 aprilie — 2 mai inclusiv ;

— în sectorul II (Ceatalul Ismail — Vadu Oii), pe o durată de 10 zile, în perioada 29 aprilie — 8 mai inclusiv ;

— în sectorul III (Cotul Pisicii — Vadu Oii), pe o durată de 20 de zile, în perioada 28 aprilie — 17 mai inclusiv ;

— în sectorul IV (Vadu Oii — Gura Timocului), pe o durată de 30 de zile, în perioada 2 mai — 31 mai inclusiv.

Art. 6. — Prohibiția pescuitului sturionilor se stabilește pe sectoare, după cum urmează :

— în sectorul de la Marea Neagră până la Gura Prutului, pe o durată de 30 de zile, în perioada 15 martie — 15 aprilie 1994 ;

— în sectorul Cotul Pisicii — Gura Timocului, pe o durată de 30 de zile, în perioada 15 aprilie — 15 mai inclusiv ;

— în sectorul Gura Timocului — Baziaș, pe o durată de 30 de zile, în perioada 31 mai — 30 iunie (conform acordului bilateral).

Art. 7. — Pescuitul oricăror specii sau al altor animale acvatice în scopuri științifice, pentru cultură artificială sau repopulări, cât și pentru protecția fondului piscicol, se poate efectua numai cu autorizarea Ministerului Agriculturii și Alimentației — Departamentul industriei alimentare.

Art. 8. — Departamentul industriei alimentare, Departamentul regiilor autonome și societăților comerciale pe acțiuni, direcțiile agricole județene, Prefectura și Consiliul Județean Tulcea, Rezervația Biosferei „Delta Dunării“, Asociația Generală a Vânătorilor și Pescarilor din România, precum și toate societățile comerciale, unitățile de cercetare și toți agenții economici care dețin sau exploatează bazine piscicole vor aduce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

p. Ministrul agriculturii și alimentației,
Alexandru Lăpușan,
secretar de stat

București, 11 aprilie 1994.

Nr. 11.

ÎN ATENȚIA CITITORILOR!

Prin Hotărârea Guvernului nr. 358/1991, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 137 din 1 iulie 1991, a fost înființată Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, sub autoritatea Camerei Deputaților, care are obligația publicării în Monitorul Oficial al României a actelor normative, nepublicarea lor atrăgând inexistența acestora.

Pentru a cunoaște legislația ce a fost adoptată după Revoluția din Decembrie 1989, pentru a fi informați cu privire la dezbaterile parlamentare, pentru a putea contacta partenerul de afaceri pe care îl doriți, pentru efectuarea formalităților de publicitate prevăzute de lege, Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, prin Serviciul relații cu publicul și agenții economici, București, invită societățile comerciale, întreprinzătorii particulari din țară și din străinătate, precum și pe toți cei interesați, să se adreseze în acest scop zilnic între orele 8,00—13,00 la telefon 6.11.77.02 sau direct la sediul acestuia din str. Blanduziei nr. 1, sector 2.

Aducem, pe această cale, la cunoștință că, începând cu data de 1 ianuarie 1994, prețurile practicate de regie pentru publicațiile sale, la care puteți face abonamente la oficiile poștale, sunt următoarele:

	lei/trimestru
● MONITORUL OFICIAL, Partea I, română	12.600
● MONITORUL OFICIAL, Partea I, maghiară (ROMÂNIA HIVATALOS KÖZLÖNYE)	27.600 (pentru trim. II/1994)
● MONITORUL OFICIAL, Partea a II-a	51.840
● MONITORUL OFICIAL, Partea a III-a	9.600
● MONITORUL OFICIAL, Partea a IV-a	86.400
● COLECȚIA LEGISLAȚIA ROMÂNIEI	6.000
● COLECȚIA DE HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ȘI ALTE ACTE NORMATIVE	13.500

Tarifele aplicate pentru publicațiile prevăzute de lege a fi inserate în „Monitorul Oficial”, de la data de 1 ianuarie 1994, sunt următoarele:

	lei
1. MONITORUL OFICIAL, Partea a III-a	
— pierderi de acte, de sigilii, ștampile, schimbări de nume, citații emise de instanțele judecătorești și notariatele de stat	per anunț 5.000
— acte procedurale ale instanțelor judecătorești a căror publicare este prevăzută de lege	per anunț 7.000
— extras-cerere pentru dobândirea sau renunțarea la cetățenia română	per anunț 12.000
— concursuri de ocupare de posturi didactice în învățământul superior	per cuvânt 100
— anunț privind examenul de capacitate pentru magistrați	per cuvânt 100
2. MONITORUL OFICIAL, Partea a IV-a	
— publicarea sentințelor judecătorești privind înființarea societăților comerciale	per anunț 55.000
— bilanțuri și conturi de profit și pierderi	per anunț 20.000
— modificări de capital social	per anunț 4.000
— lista activelor scoase la licitație sau a societăților comerciale propuse pentru privatizare	per poziție 10.000
— acte adiționale precum și alte publicații ale agenților economici, sub formă de text, a căror publicare este prevăzută de lege	per pagină manuscris 26.000
— publicații cu prezentare tabelară	per rând coloană 1.300
— anunț pentru licitație în vederea acordării unei concesiuni aprobate de Guvern	per anunț 9.000

Plata publicațiilor cuprinse în Partea a III-a și Partea a IV-a se va face prin mandat poștal pe adresa: Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, calea 13 Septembrie — Casa Republicii, sector 5, București, cont de decontare 30.98.12.301 B.C.R.—S.M.B. sau cu dispoziție de plată.

EDITOR : PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, București, calea 13 Septembrie — Casa Republicii, sector 5, cont 30.98.12.301 B.C.R. — S.M.B.
Adresa pentru publicitate: Serviciul relații cu publicul și agenți economici, București, str. Blanduziei nr. 1, sector 2, telefon 6.11.77.02.
Tiparul: Tipografia „Monitorul Oficial”, București, str. Jiului nr. 163, sector 1, telefon 6.68.55.58.